

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 10 czerwca 2014r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia we Wrocławiu Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kurdziel

Protokolant: Anna Jakimów

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: D. S.

przeciwko: (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki D. S. kwotę 13.190,77 zł (trzydzieści tysięcy sto dziewięćdziesiąt złotych siedemdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 10.000 zł od dnia 7 maja 2010r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.077,37 zł od dnia 29 czerwca 2011r. do dnia zapłaty, od kwoty 563,89 zł od dnia 24 sierpnia 2011r. do dnia zapłaty, od kwoty 275,29 zł od dnia 26 września 2013r. do dnia zapłaty i od kwoty 274,22 z od dnia 24 sierpnia 2011r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.263 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 2.400 zł kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieścia we Wrocławiu) kwotę 646,79 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powódka D. S. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna w W. kwoty 12.915,48 zł wraz z odsetkami ustawowymi szczegółowo wymienionymi w pozwie

Uzasadniając swoje żądanie, podała, że w wyniku kolizji drogowej z dnia 12 marca 2010 r., w trakcie której na tył jej samochodu najechał tramwaj, doznała poważnych obrażeń ciała w postaci urazu skrętnego kręgosłupa lędźwiowego skutkującego co najmniej 30% uszczerbkiem na zdrowiu. Pismem z dnia 30 marca 2010 r. powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 10.000 zł, kwotę 6.133,76 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdów powódki do placówek medycznych. W ocenie powódki, powyższa kwota zadośćuczynienia nie rekompensuje jednak wyrządzonej jej krzywdy, a przyznane wypłacone kwoty zwrotu kosztów leczenia i przejazdów nie pokrywają faktycznie poniesionych wydatków. Dlatego też, powódka zażądała zasądzenia na jej rzecz kwoty 10.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia, kwoty 2.641,26 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwotę 274,22 zł tytułem zwrotu utraconego dochodu w związku z przebywaniem na zwolnieniu lekarskim.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Nie kwestionując swej odpowiedzialności za skutki wypadku powódki co do zasady, podniosła, że wypłacona powódce kwota 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia

jest odpowiednia w stosunku do doznanych przez nią obrażeń. Natomiast koszty leczenia jakie powódka poniosła nie pozostają w ścisłym związku przyczynowym z wypadkiem, dlatego też strona pozwana przyznała jedynie koszty leczenia w 3/5 ich wysokości. Strona pozwana zakwestionowała również żądanie zwrotu utraconego dochodu, z uwagi na upływ długiego czasu od momentu wypadku do okresy przebywania na zwolnieniu lekarskim i braku związku przyczynowego między zdarzeniem, a leczeniem powódki.

Między stronami procesu bezsporne było, że:

- w dniu 12 marca 2010 r. we W. powódka, kierując samochodem, uczestniczyła w kolizji drogowej, której sprawcą był motorniczy tramwaju,

- Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. we W. było objęte ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny:

W dniu zdarzenia powódka zgłosiła się do Ambulatorium Chirurgicznego Pogotowia (...) we W., gdzie zbadano ją i stwierdzono skrzywienie odcinka szyjnego kręgosłupa. Zalecono aby powódka nosiła kołnierz ortopedyczny i odbyła wizytę u specjalisty.

Powódka ze względu na utrzymujące się dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowego, kontynuowała leczenie u ortopedy, odbyła również konsultacje z lekarzem neurologiem i neurochirurgiem.

W dniu 17 marca 2010 r. specjalista chirurg- ortopeda traumatolog ustalił u powódki skrzywienie i stłuczenie kręgosłupa lędźwiowego, zalecił jej leżenie, kąpiele w soli i krioterapię, leczenie farmakologiczne i rehabilitację.

W dniu 19 kwietnia 2010 r. powódka poddała się badaniu radiologicznemu odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa, w którym stwierdzono przepuklinę krążka międzykręgowego w fazie extrusio, uciskającą worek oponowy i lewy korzeń S1 oraz pośrodkowo- boczna przepuklinę krążka w fazie protruzji na wysokości L4/L5, uciskającą worek oponowy i przylegającą obustronnie do korzeni L5 oraz symetryczne uwypuklenie krążka L2/L3, uciskające worek oponowy i korzenie nerwowe.

W listopadzie 2010 r. powódka leczona była rehabilitacyjnie w ramach prewencji rentowej ZUS, ze względu na liczne wypukliny krążkowe odc. L-S kręgosłupa z zespołem bólowym kręgosłupowo- korzeniowym, po urazie kręgosłupa.

W dniu 20 kwietnia 2011 r. powódka przeszła zabieg przezskórnej nukleoplastyki (coablacji) L4-L5 i L5-S1.

Od wypadku, aż do dnia dzisiejszego powódka poddaje się zabiegom rehabilitacyjnym.

Dowód: -karta informacyjna Pogotowia (...)/650 z dnia 12.03.2010 r., k.17,

- skierowanie do pracowni RTG, k.18,

- informacja lekarza kierującego z 17.03.2010 r., k. 19-20,

- skierowanie do (...) z 31.03.2010 r., k. 21,

- wynik badania diagnostycznego z 19.04.2010 r., k. 22,

- skierowanie do (...) z 14.06.2010 r., k.24,

- informacja dla lekarza kierującego z 14.06.2010 r., 25.06.2010 r., 8.09.2010 r., 8.04.2011 r., k. 33, 36, 41, 51,

- skierowanie do szpitala z 14.06.2010 r., k.34

- skierowanie do Pracowni Diagnostycznej z 17.03.2010 r., k.35
- karta informacyjna ZOZ MSWiA we W. z 26.06.2010 r., k. 37,
- skierowanie do (...) z 2.07.2010 r., 22.02.2011 r., k.38,50,
- zaświadczenie lekarskie z 23.07.2010 r., 6.12.2010 r., k.39, 47,
- karta informacyjna i konsultacja specjalistyczna z 20.04.2011 r., k. 52-53
- skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne, k. 23, 25, 27, 29, 31, 48, 55,
- karta zabiegowa, k. 54,
- zawiadomienie o skierowaniu na rehabilitację z 30.09.2010 r. i 11.07.2011 r., k.42,56,
- informacja o przebytej rehabilitacji z 25.11.2010 r., k. 43-46,
- przesłuchanie powódki, k. 119-120.

W okresie od 8 marca do 31 maja 2011 r. powódka przebywał na zwolnieniu lekarskim, w związku z czym, jej wynagrodzenie za ten okres było pomniejszone o kwotę 274,22 zł.

Dowód: - pismo pracodawcy powódki z 14.06.2011 r., k. 89,

- przesłuchanie powódki, k. 119-120.

Badanie neurologiczne z dnia 9 maja 2013 r. wykazało u powódki pobolewania wyrostków kolczystych C3-C7 w odcinku szyjnym a także pobolewanie wyrostków (...) - (...) w odcinku piersiowym oraz znaczne ograniczenie ruchomości i bolesność uciskową wyrostków kolczystych L1-S1 w odcinku lędźwiowym kręgosłupa oraz zaburzenia czucia powierzchniowego z poziomu L4-L5 i L5-S1 po stronie lewej.

Badanie ortopedyczne z dnia 20 maja 2013 r. wykazało u powódki kręgosłup szyjny o splotowej krzywiznie, bolesny badaniem palpacyjnym w części dalszej o ograniczonej ruchomości biernej i czynnej oraz bolesność w rzucie wyrostków kolczystych kręgosłupa piersiowego w części bliższej i środkowej, a także wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych.

Po wypadku z dnia 12 marca 2010 r. u powódki występuje stres pourazowy oraz stan po urazie odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa z silnym zespołem bólowym L-S typu lumbalgii.

Wypadek do chwili obecnej skutkuje u powódki bólami i zawrotami głowy oraz bólami kręgosłupa lędźwiowego z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej. Dolegliwości te nasilają się przy zmianach pogodowych, niewielkim wysiłku fizycznym, przez co powódka zmuszona jest do przyjmowania leków przeciwbólowych oraz w sposób zasadniczy utrudniają czynności życia codziennego, jak i pracę zawodową.

W przyszłości wskazana będzie kontynuacja leczenia usprawniającego, mogą się pojawić dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowego połączone ze wzmożonym napięciem mięśni ograniczające jego ruchomość.

W obecnym stanie, łączny uszczerbek na zdrowiu powódki wywołany zdarzeniem z dnia 12 marca 2010 r. wynosi 8 %, obejmując w całości trwałe uszczerbek związany z zespołem bólowym szyjnym pourazowym, z zaznaczonym ograniczeniem ruchomości i rwą barkowo-ramienną parestetyczną, głównie prawostronną.

Dowód: - opinia pisemna oraz opinia uzupełniająca biegłych sądowych z zakresu neurochirurgii H. A. oraz z zakresu (...), k. 162-165, 232-233,

-ustne wyjaśnienia biegłego sądowego z zakresu neurochirurgii H. A., k. 209.

Powódka do chwili obecnej skarży się na dolegliwości wynikające z urazów doznanych w wypadku, nie tylko bólowe, ale także związane z utrzymywaniem moczu, co wiąże się z dyskomfortem psychicznym. Ma problemy ze snem, w dalszym ciągu używa poduszki ortopedycznej oraz zażywa środki przeciwbólowe. Nie wysypia się, a gdy się budzi, to odczuwa bóle kręgosłupa. Jej obecny stan zdrowia nie pozwala na prowadzenie trybu życia sprzed wypadku.

W związku z dolegliwościami bólowymi powódka nie może uprawiać już sportów, wykonywać czynność w gospodarstwie domowym, a w pracy musi korzystać ze specjalnego kłękosiadu. Przed wypadkiem powódka jeździła dużo na rowerze, prowadziła aktywny tryb życia. Od wypadku powódka unika prowadzenia samochodu i robiła to jedynie kilkakrotnie na krótkich odcinkach drogi.

Dowód: - przesłuchanie powódki, k. 119-120,

- zeznania świadka M. S., k. 118.

Pismem z dnia 6 kwietnia 2010 r. powódka zażądała zapłaty zadośćuczynienia w wysokości 25.000 zł. Pismem z dnia 20 maja 2010 r. strona pozwana przyjęła odpowiedzialność za skutki wypadku co do zasady i przyznała powódce kwotę 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 300 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia.

Dowód: - pismo powódki z 6.04.2010 r., k.58,

- pismo strony pozwanej z 20.05.2010 r., k. 64.

W dniu 4 października 2010 r., powódka wniosła o zapłatę kwoty 10.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia, kwoty 1.155,36 zł tytułem zwrotu udokumentowanych kosztów leczenia oraz kwoty 115,62 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdów na konsultacje medyczne i rehabilitację, w następstwie czego strona pozwana podwyższyła kwotę zadośćuczynienia do 8.000 zł oraz wypłaciła kwotę 1.072,01 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i kwotę 100 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdu.

Dowód: - pismo powódki z 4.10.2010 r., k.66-68,

- pismo strony pozwanej z 1.12.2010 r., k. 69-70.

W dniu 27 maja 2011 r. powódka wniosła o zwrot dalszych kosztów leczenia w kwocie 7.696,57 zł, zwrot kosztów przejazdów w kwocie 377,30 zł oraz wniosła o zapłatę dalszych 17.000 zł tytułem zadośćuczynienia, w wyniku czego powódka otrzymała kwotę 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwotę 4.547,51 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwotę 200 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdów.

Dowód: - pismo powódki z 27.05.2011 r., k.75-77,

- pismo strony pozwanej z 28.06.2011 r., k. 78-80.

W dniu 2 sierpnia 2011 r., powódka wniosła o zapłatę kwoty 30.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia, kwoty 4.140,47 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, kwoty 274,22 zł tytułem utraconego dochodu oraz kwoty 405,78 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdów. Strona pozwana uznała dalsze koszty leczenia w kwocie 470,88 zł oraz koszty przejazdu w kwocie 100 zł. Jednocześnie strona pozwana podniosła, że przebywanie na zwolnieniu lekarskim po upływie roku od wypadku nie jest normalnym następstwem zdarzenia i nie pozostaje w związku przyczynowym z bezpośrednim leczeniem następstw wypadku.

Dowód: - pismo powódki z 2.08.2011 r., k.81-84,

- pismo strony pozwanej z 23.08.2011 r. i 25.08.2011 r., k. 85-88.

W dniu 26 września 2013 r. powódka rozszerzyła powództwo o kwotę 275,29 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty.

Dowód: - pismo powódki z 26.09.2013 r., k.183-184.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Odpowiedzialność strony pozwanej, jako ubezpieczyciela sprawcy wypadku, wobec powódki, która była osobą poszkodowaną w wyniku zdarzenia, nie budziła wątpliwości i znajdowała swoje oparcie w art. 9 i 9a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003, nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) oraz przepisach kodeksu cywilnego (art. 822 § 1 i nast.).

Zgodnie z art. 445 § 1 w zw. z art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Charakter krzywdy co do zasady jest niemierzalny, zatem ściśle określenie jej rozmiaru, a tym samym wysokości zadośćuczynienia, pozostawione zostało ocenie sądu, a jedyną dyrektywą wprowadzoną przez ustawodawcę jest wymóg zasądzenia „sumy odpowiedniej”. Zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia, czy też utrzymania go w rozsądnych granicach, ma charakter uzupełniający w stosunku do kwestii zasadniczej, jaką jest rozmiar szkody niemajątkowej. Wysokość zadośćuczynienia powinna zatem uwzględniać rozmiar cierpień fizycznych w postaci bólu i innych dolegliwości oraz rozmiar cierpień psychicznych polegających na ujemnych uczuciach przeżywanych w związku z cierpieniami fizycznymi bądź innymi następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi i nieodwracalnymi. Podstawową funkcją zadośćuczynienia jest bowiem funkcja kompensacyjna. W orzecznictwie podkreśla się również, że zadośćuczynienie nie może stanowić wyłącznie wartości symbolicznej, ale powinno stanowić odczuwalną wartość ekonomiczną niwelującą przynajmniej w części niekorzystne skutki zdarzenia, któremu uległ poszkodowany. W szczególności zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia nie może oznaczać przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości jak zdrowie czy integralność cielesna, a okoliczności wpływające na określenie tej wysokości oraz kryteria ich oceny muszą być zawsze rozważane indywidualnie (por. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r., I CSK 384/07 oraz z dnia 29 maja 2008 r., II CSK 78/08). Na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji na wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne poszkodowanego, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku, a także rodzaj wykonywanej pracy przez poszkodowanego przed wypadkiem, jego szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, czy bezradność życiowa (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07 i orzeczenia tam przywołane, a także uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 lutego 2007 r., I ACa 1146/06). Na wysokość zadośćuczynienia pewien wpływ powinna mieć również wielkość trwałego uszczerbku na zdrowiu. Z doświadczenia życiowego wynika bowiem, że im większy jest stopień uszczerbku na zdrowiu (rozstroju zdrowia) tym większe cierpienia poszkodowanego. (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 lutego 1998 r., I ACa 715/97, OSA 1999/2/7).

Ustalając wysokość adekwatnego zadośćuczynienia w niniejszej sprawie, Sąd kierował się przedstawionymi wyżej kryteriami, biorąc w szczególności pod uwagę, że powódka niewątpliwie doznawał cierpień fizycznych oraz psychicznych nie tylko w związku z samym wypadkiem, ale również z bardzo długim i jeszcze niezakończonym okresem leczenia i rekonwalescencji. Sąd wziął również pod uwagę fakt, że przed wypadkiem powódka nie wymagała leczenia ani rehabilitacji, nie cierpiał na dolegliwości które pojawiły się po wypadku, a stan jej kręgosłupa był adekwatny do jej wieku. Wypadek spowodował u powódki długotrwałe dolegliwości bólowe, ograniczenia ruchomości kręgosłupa, bardzo uciążliwe zaraz po wypadku, a utrzymujące się do dnia dzisiejszego. Sama zaś rehabilitacja i leczenie były bardzo intensywne i wywarły duży wpływ na życie prywatne i zawodowe powódki. Powódka do dnia dzisiejszego kontynuuje leczenie rehabilitacyjne, a pomimo tego dolegliwości bólowe nie ustępują.

W świetle powyższych rozważań, w ocenie Sądu łączna suma zadośćuczynienia w wysokości 20.000 zł jest odpowiednia w rozumieniu art. 445 § 1 k.c., dając powódce satysfakcję moralną i finansową, a także rekompensując – na ile to możliwe – doznane cierpienia. Nadto zadośćuczynienie w takiej wysokości stanowić będzie dla powódki realną wartość ekonomiczną, nie będąc przy tym wygórowanym w odniesieniu do aktualnych średnich zarobków w społeczeństwie. Uwzględniając zatem fakt, że strona pozwana spełniła już w części świadczenie w zakresie zapłaty zadośćuczynienia, uiszczając na rzecz powódki kwotę 10.000 zł, Sąd zasądził kwotę 10.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia.

Na uwzględnienie zasługiwało również roszczenie o zwrot poniesionych przez powódkę kosztów leczenia oraz utraconego przez powódkę zarobku z uwagi na przebywanie na zwolnieniu lekarskim, albowiem w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty (art. 444 § 1 k.c.).

Poniesione przez powódkę koszty związane z konsultacjami lekarskimi, zakupem leków oraz z zabiegiem przezskórnej nukleoplastyki (coablacji), a także utrata dochodu w związku z przebywaniem na zwolnieniu lekarskim po poddaniu się temu zabiegowi, pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem, za którego następstwa odpowiada strona pozwana. Biegli stwierdzili, że przebyte przez powódkę leczenie miało charakter pourazowy, pozostawało w bezpośrednim związku przyczynowym ze zdarzeniem. W szczególności operacja odbyta po roku od wypadku miała na celu zniwelowanie skutków wypadku i pozostawała z nim w ścisłym związku przyczynowo – skutkowym. Nie można było uznać za zasadne wypłacenia przez stronę pozwaną jedynie 60% kosztów leczenia poniesionych przez powódkę. Powódka wszakże w celu zmniejszenia następstw wypadku musiała ponieść całość kosztów leczenia pourazowego, nawet gdyby nie stwierdzono u niej dodatkowych zmian zwyrodnieniowych. Należy przy tym podkreślić, że przez wypadkiem powódka nie skarżyła się na dolegliwości bólowe kręgosłupa ani nie korzystała z pomocy ortopedy. W świetle doświadczenia życiowego można domniemywać, iż także w okresie, w jakim trwało leczenie pourazowe, zmiany zwyrodnieniowe nie doskwierałyby powódce w stopniu wymagającym zabiegów chirurgicznych i intensywnego leczenia farmakologicznego, gdyby nie wypadek. Stąd żądanie zwrotu kosztów leczenia jak i wyrównanie szkody w postaci utraconych zarobków w związku z przebywaniem na zwolnieniu lekarskim w okresie okołoperacyjnym należało uwzględnić jako zasadne w całości.

Orzeczenie w kwestii odsetek od zasądzonej kwoty wynika z art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd miał przy tym na względzie, że ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (art. 817 § 1 k.c.), a powód złożył takie zawiadomienie najpóźniej w dniu 6 kwietnia 2010 r., gdyż z tej daty pochodzi pierwsze pismo powódki skierowane do strony pozwanej z żądaniem wypłaty zadośćuczynienia.

Podobnie Sąd uznał, że skoro powódka pismami z dnia 27 maja 2011 r. i 2 sierpnia 2011 r. wezwał stronę pozwaną do zwrotu kosztów leczenia i utraconego dochodu, a strona pozwana odmówiła wypłaty całości poniesionych przez powódkę kosztów pismami z dnia 28 czerwca 2011 r. i 23 sierpnia 2011 r., to co najmniej od dnia 28 czerwca 2011 r. pozostawała w opóźnieniu spełnieniu świadczenia w kwocie 2.077,37 zł, a od dnia 24 sierpnia 2011 r. w kwocie 838,11 zł. Dlatego też Sąd zasądził odsetki ustawowe od wszystkich objętych powództwem roszczeń od dat wskazanych w pozwie, odpowiednio do terminów płatności poszczególnych roszczeń. Sąd zasądził również odsetki ustawowe od kwoty 275,29 zł od dnia 26 września 2013 r., tj. od dnia rozszerzenia powództwa.

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak punkcie I. sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. mając na względzie, że powódka wygrał sprawę w całości, a więc strona pozwana powinna zwrócić jej wszystkie poniesione przez nią koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Zgodnie z art. 98 § 3 oraz art. 99 k.p.c., koszty poniesione przez powódkę wynosiły 4.263 zł i obejmowały: opłatę od pozwu w wysokości 646 zł, wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 2.400 zł (§ 6 pkt 5

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 490), opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz zaliczkę na wydatki w wysokości 1.200 zł.

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) Sąd, mając na względzie wynik sprawy, zasądził od strony pozwanej, na rzecz Skarbu Państwa kwotę 646,79 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.